

זה בית המקדש. אשר שטה אפרוחית - אלו בעלי תורה, בעלי משנה, בעלי קבלה, שבגללם לא זהה שכינה מישראלי.

בראשית ברא אלהים. פתח רבי שמעון ואמר: והמשפלים יזהרו פטור הרקיע - אלו האותיות, שהן לבושים בתורה, רקומים מכל גוני האש - לנו, אדם, ירך ושרח, מהם נפרדים לכמה גוונים.

ובכל הגוונים הם מרקומים בעור של גוף האדם, שהוא בגין עدن, והרקייע באלו האותיות מציר ומrankום משומש והוא נברא בהם. יזהרו - אלו הנתקדות שמאיירות באותיות, ובhem מאירים כוכבים ברקיע הארץ עדן, וכן מאירים בעיניהם של הגוף בגין עדן.

בטור - אלו טעמי התורה שבhem מנגנים אותיות ונתקדות ואחותו גוף של הארץ. פטור - זו הנשמה שהיא תנוועה של אותיות ונתקדות, שמאיירות בענינים ובעיניהם, והנפש היא כל הארץ, והיא שתווף של הגוף. קרום היא כלל הנתקדות שמאיירות בעיניהם.

אם זkan אחד, פתח ואמר: מנורה הקדושה, כמה חילזות שומרים עליך בגין עדן, כמה מהונות מלאכים מסתכלים מפשkopiy הרקיע בגין בזמנם שתפנס לשם, וכולם מסתכלים בה, וגוני הרקיע בה יזהרו, משים שבך מאירה השכינה, שהיא זהר הרקיע, בגין הויא נספר וחთום עד שתפנס בו שכינה. וזה שפטותוב גן גועל אחמתי כללה.

וחנונים לא מאירים ברקיע עד שיכנס לשם הקדוש ברוך הוא, ומיד בשיכנוס לשם, נאמר בהם נפתחו השמיים ואראה מראות

שטה אפרוחית אלין מארי תורה, מארי משנה, מארי קבלה, דבגינהון לא זהה שכינה מאישראלי.

בראשית ברא אלהים, פתח רבי שמעון ואמר, והמשפלים יזהרו בזוהר הרקיע (דניאל יב י). אלין אתוון, דאיינו לבושין הדורייתא, מrankמן מכל גוונא דנורא, חדור וסומק וירוק ואוקם, ומגהון אתפרישן לבמה גוונין.

ובלהו גוונין, איינו מrankמן במשבא דגופא דבר נש דאייה בגינתא דעתן, ורקייע באליין אתוון איהו מצויר ומרוקם, בגין דבhone אתברי.

זהרנו אלין נקודיין דנחרין באתוון, ובhone נהיין ככביא בركיעא בגנתא דעתן, ובלהו נהיין בעיניין דגופא בגנתא דעתן. בזוהר אלין טעמי אורייתא, דבhone מתנהגין אתוון ונקיידי, ובhhוא גופה בגנתא, פטור דא נשמתא, דאייה תנעה דעתוון ונקיידי, דנחרין באנפין ובעיניין, ונפשא איהי כלל לא דעתוון, ואיהי שתופה דגופא, רוחא אהיה כלל לא דנקודי דנחרין בעיניין.

אם סבא חד פתח ואמר, בוצינא קדיישא, כמה חילין נטרין לך בגנתא דעתן, כמה משריין דמלאכין מסתכלין מפשkopiy רקייע בגנתא, בזמנא דתעלול תפן, ובלהו מסתכלין בה, וגונין דרקייע באיה זהר, בגין דבך נחרא שכינה, דאייה זהר הרקיע, בגין איהו סתמים וחתמים, עד דתיעול בה שכינה, הדא הוא דכתיב גן גועל אחומי כללה (שיר ד יב).

ונזונין לא נחרין ברכיעא עד דיעול תפן קוידשא בריך הוא, ומיד דיעול תפן, אמר בהון נפתחו השמיים ואראה מראות

אליהים. מה זה מראות? אלא מ"ר או"ת. מר - שנאמר בו מלכני שלום מר יבכין, והוא אותן באבא שלו, לו נפתחים הרקיעים, וכו' מאים פל הגוניים שליהם. ובcut, מנורה הקודשה, קום ותאייר את גוינו הרקיע באוטיות תורתה, ותאייר הפוכבים בהם בקדות, כמו הזרה הוה, כסא הבוד, שפל הנשות הקדשות משם נגנוו. כם המנורה הקודשה, פתח כמו מקדם ואמר: והמשפלים יזהרו לאלו האותיות שבלן כלולות - אלו האותיות של בראשית. ב' היא באות ב' של המקדש, שם בית, בית המקדש, וזה מאירות בה כל האותיות. ראשית נקודה בהיכלו כמו זה: ב', שעליה נאמר כל כבודה בת מלך פנימה. משע נקודות תלויות ממנה, והיא ספר גוזם, עシリית להם.

ואלו הם שמאירים באות ב', שהיא בית המקדש שלמעלה, וספרים נקראו על שם השמים מספרים כבוד אל, ואחרי שם מספרים כבוד אל, נקראו עשר ספירות בליה מה, וירוד בהם יוד ה"א ואיזה ה"א לך איר יוד ה"א ואיזה ה"א לך איר לבתו, שיאו ישות נקראו, וכלם מאירים באותיות, אלו הספרות, והאותיות שבhem נבנית, שהיא ב', כמו זה, וזה סוד הדבר - בחכמה יבנה בית. ולבית הזה יש שלשה גנות, והם שלשה עמודים התומכים אותה, ומהם ר' ו' ר'. עליים נאמר אותן, ומהם ר' ו' ר'. עליים והעמדים וחשיקיהם בספר. שלשת העמודים, אלו שלוש האבות שהומכמים לבית, שהוא שכינה. וחשיקיהם, אלו שנוי עמודי אמרת, שנאמר בהם יכין ובעז, וועליהם הבית עומד, והברית הטעיכון זו נקודה מפנים

אליהים (יחזקאל א א). מיי מראות אלא מ"ר או"ת, מר דאתמר ביה מלכני שלום מר יבכין (ישעה לג). ואיהו אותן באבא דיליה, ליה מתפתחין רקיעין, וביה נהרין כל גוונין הלהון, וכען בו צינא קדישא קום נהיר גוונין דركיעא באtron דאוריתא, ונהייר כלביה בהון בנקוד, כזהר דא קרסיא יקרא, דכל נשמתין קדישין מפן אתגרו.

כם בו צינא קדישא, פתח במלקדין, ואמר והמשפלים יזהרו אלין אתון, דכלחו כלילן באת ב' מן בריאות, ב' אליה בית מקדשא, דמן בה נהרין כל אתון, בראשית נקודה בהיכליה, בגוונא דא ב, עליה אתמר כל כבודה בת מלך פנימה (תהלים מה יד), פשע נקודין תלין מינה, אליה ספר גוזם עשיית לון.

ואلين איןון דנהרין באת ב' ד אליה בית מקדשא דלעילא, וספרים אתקריאו על שם השמים מספרים כבוד א"ל (שם יט ט. ולבתר דאינו מספרים כבוד א"ל, אתקריאו עשר ספירות בליה מה, ונחית בהו יוד ה"א ואיזה ה"א לא נחרא בהון, דעת שמייה אתקריאו, וכלהו נהרין באtron אלין ספרין, ואtron דיב בהון אהבתנות ד אליה ב', בגוונא דא, ודא אליה ר' זא דמלחה בחכמה יבנה בית (משל כד ג). אליהו ר' זא דמלחה בחכמה יבנה בית (משל כד ג). וביתא דא אית ליה תלת גאין, ואיןון תלת עמודין דסמכין לה, ואיןון ר' ו' ר', עלייהו אתמר ר' זא העמודים וחשיקיהם בספר (שם כד ג). תלת עמודים אלין תלת אבן, דסמכין לביתא ד אליה שכינתא, וחשיקיהם אלין תרין ספרי קשות, דאתمر בהון יכין ובעז, וועליהו ביתא קיימת, והברית הטעיכון (שם כו כה) דא נקודה מלגאו, דסתים